

Του έρωτα και της νοσταλγίας

Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ παραγωγή της Έλλης Παιονίδου, στα σαράντα τόσα χρόνια που δημιουργεί εκδίδοντας το έργο της σε βιβλία, είναι πλούσια, τόσο ποσοτικά και ποιοτικά, όσο και ειδολογικά. Στα τριάντα και πλέον λογοτεχνικά της βιβλία συγκαταλέγονται δέκα ποιητικές συλλογές, περίπου δεκαπέντε βιβλία παιδικής και νεανικής λογοτεχνίας και άλλα. Με το λογοτεχνικό είδος του μυθιστορηματος η Έλλη Παιονίδου άρχισε να ασχολείται σχετικά πρόσφατα. Το τελευταίο μυθιστόρημά της «Μαγδαληνή, Μάγδα, Μάγκι...», που κυκλοφόρησε το 2004, είναι το πρώτο το οποίο απευθύνεται σε ώριμο αναγνωστικό κοινό. Προηγήθηκαν τα μυθιστορήματα «Οι σειρήνες του Μανχάταν» το 1997 και «Ο Πράσινος Πύργος» το 2001, που εμπίπτουν στην

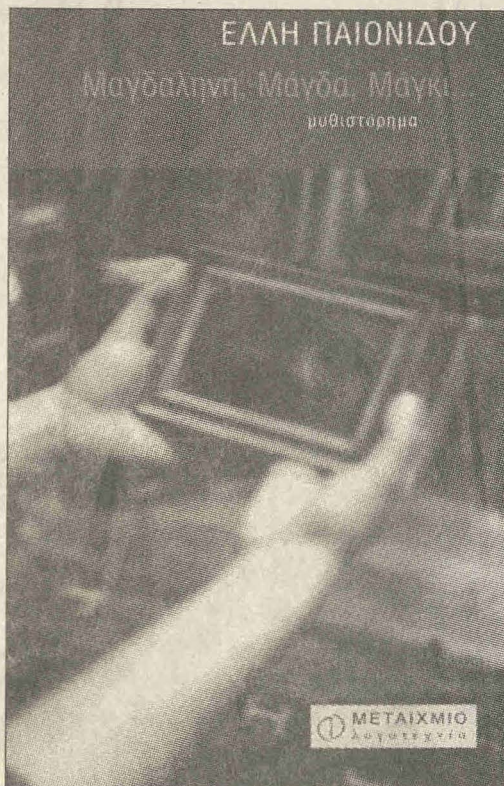
κατηγορία της νεανικής λογοτεχνίας. Εχω παρατηρήσει ότι όσο πιο ώριμο ηλικιακά είναι το αναγνωστικό κοινό στο οποίο απευθύνεται η Έλλη Παιονίδου, τόσο πιο στέρεη και πιο ψηλαφητή είναι και

«**Μαγδαληνή, Μάγδα, Μάγκι...**», το πρώτο μυθιστόρημα της Έλλης Παιονίδου για μεγάλους

η ιχνηλάτηση των αυτοβιογραφικών στοιχείων στο συγκεκριμένο κάθε φορά έργο της. Ίσως γιατί και η ίδια θέλει να μιλά στους μεγαλύτερους αναγνώστες με περισσότερη σιγουριά, περισσότερο ρεαλισμό και λιγότερη φαντασία, πατώντας γερά στο στέρεο έδαφος των προσωπικών βιωμάτων.

Αυτό συμβαίνει και στο μυθιστόρημα «Μαγδαληνή, Μάγδα, Μάγκι...». Η ηρωίδα του βιβλίου είναι περίπου στην ηλικία της συγγραφέως. Έχει παιδιά περίπου στην ηλικία των παιδιών της συγγραφέως. Και που αυτά τα παιδιά, όπως επίσης και τα παιδιά της Έλλης Παιονίδου, ζουν στο εξωτερικό παντρεμένα με αλλοδαπούς. Η ηρωίδα του βιβλίου, όπως και η συγγραφέας, ταξιδεύει συχνά και ζει κάποια διαστήματα του χρόνου στο εξωτερικό. Τα κοινά σημεία αναφοράς είναι πολλά. Όπως πολλές είναι και οι γούβες της ζωής της Έλλης Παιονίδου, γούβες γεμάτες με νερό απ' όπου αντλεί με αγάπη και ποτίζει με φροντίδα το αναγνωστικό της κοινό.

Το εξωτερικό περίγραμμα του βιβλίου - οι χώρες όπου εξελίσσεται ο μύθος, Αγγλία, Αμερική, Κύπρος, οι ήρωες που αναπτύσσουν δράση στις σελίδες του, Κύπριοι, Αγγλοι και Αμερικανοί - δημιουργεί προποθέσεις και προδιαγραφές να με-

την γέννησε. Ο λυρικός, συγκινησιακά φορτισμένος και συνάμα ανεπιτήδευτος τρόπος με τον οποίο νοσταλγεί την Κύπρο η Έλλη Παιονίδου, θυμίζει το τελευταίο μυθιστόρημα της Χιλιανής συγγραφέως Ιζαμπέλ Αλλιέντε «Ονειρεμένη πατρίδα μου». Η επί δεκαετίες πολιτική εξόριστος συγγραφέας περιγράφει τη μακρινή πατρίδα με τέτοια ζέση, τέτοια θαλπωρή που αγγίζει τα όρια της λατρείας. Τα δυο βιβλία, στα ελληνικά τουλάχιστον, πρέπει να κυκλοφορήσαν περίπου την ίδια περίοδο.

Το μυθιστόρημα της Έλλης Παιονίδου δεν καταπιάνεται μόνο με τη νοσταλγία της πατρίδας, καταπιάνεται και με τον έρωτα. Έναν έρωτα ώριμο, προσγειωμένο, χαμηλόφωνο και συνάμα ένοχο. Αφού, διαρρηγνύει την καθεστηκία τάξη, διασαλεύει μια καθόλα άσφογη, καθωσπρεπίστικα ταξινομημένη ζωή και ανοίγει τους ασκούς του Αιόλου και για άλλες «αβαρίες» στη ζωή της ηρωίδας του έργου. Ένα μαθητικό αίσθημα αναζωπυρώνεται ύστερα από τριάντα χρόνια, μετά από μια τυχαία συνάντηση. Το αίσθημα, η έλξη των μεσήλικων πια ηρώων του μυθιστορηματος, απολίγνη σε κρεβάτι ξενοδοχείου. Δεν είναι και ό,τι πιο ηρωικό. Είναι όμως τόσο γήινο, τόσο ανθρώπινο, τόσο αληθινό και τόσο μαγευτικά ρεαλιστικό αυτό που συμβαίνει γλυκά στις σελίδες του βιβλίου. Όπως έγινε και στις «Γέφυρες του Μάντισον» του Αμερικανού συγγραφέα Ρόμπερτ Τζαϊμς Ουώλτερ.

Η Έλλη Παιονίδου, με το μυθιστόρημά της «Μαγδαληνή, Μάγδα, Μάγκι...», έθεσε πολλούς και πολυεπίπεδους στόχους. Ασφαλώς, δεν εκπληρώθηκαν όλοι στον ίδιο βαθμό. Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι το έργο, συνολικά, είναι αισθητικά αποδεκτό και λειτουργικό. Παράλληλα, η γεύση από Κύπρο αλλά και από έρωτα που αφήνει στον αναγνώστη είναι καθόλα αξιωματική και επαινετή. ●